

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Jeg er GUds Jedidijah

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Jeg er GUds Jedidijah", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56*, s. 262. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid116119/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

Nr. 225.

Mel. Synge vi af hertiens etc.

Jeg er Guds Jodidijah,
Født til himlen oven fra,
GUD min Fader, lys og trøst,
Jeg hans billede, barn og lyst.
O jeg arme jord og leer,
Christus er min broder, seer!
Kunde nogen ønske meer?

2. GUD har mig reifærdiggjort,
Aabnet for mig himlens port,
JEsus er min salighed,
GUD er aldrig paa mig vred. 447
Aldrig bliver jeg forladt,
Jeg er GUD i skjædet sat,
Hand er min, og jeg hans skat.

3. Hvad jeg beder, hand jeg faae,
Det er spødt at tænke paa,
Himlen den er GUDs og min,
JEsus gjør mig reen og fin
Til GUDs helligdom og koor,
Aanden i mit herte boer,
O hvad er min glæde stor.

4. I min siel GUDs kierlighed
Flyder u-ophørlig ned,
JEsus længe siden all,
JEsus er det, som har valt

Nr. 225. *J1-7. 1, 2; Jod. J2-5. 2, 1; reifærdiggjort; reifærdig gjort J3-5.*

Nr. 225. Oversættelse. Ich bin Gottes bild und ein', forlætter? Schr. s. 1022.
— 1, 1: *Jedidijah*] egl. Jedidijah, Jøhvæs elskede, 2. Sam. 12, 23; udtrykket er her Brorsens. — 1, 2: Job. 3, 3, hvor man kan oversætte *stødt ovenfra* i stedet for *sædt på mye.* — 1, 5: 1. Mos. 2, 7; 1. Kor. 15, 47-48. — 1, 6: *ver*] se dog! — 2, 1: Rom. 8, 33. — 2, 6: *t skjædet*] på skædet. — 3, 1: Mt. 7, 8. — 3, 5: *koor*] tænk! som koret i en kirkehysning; udtrykket er Brorsens. — 3, 7: *hand*] hvær. — 4, 1-2: Rom. 5, 6. — 4, 3 fig.: El. 1, 4; det er Jesus, som allerede før længe siden har valgt.

Mig, et vildt og giftigt krud,
Til sin egen rose ud,
Til sin due, skat og brud.

5. Uforandret er min roe,
Uforfærdet er min troe,
Evig skal min sag bestaae,
Thi mig ingen dom kand naae,
Christus er den hulde ven,
Som sig gav i døden hen,
For at vinde mig igjen.

6. Derfor er jeg vel til freds,
JEsus har mig affestedt,
U-ophærlig elsker mig,
Hand er min evindelig,
Tak da GUD, min siel, med fluid,
Syng mod himlen mild og blid,
GUD er min til evig lid.

Nr. 226.

Mel. Ach hvad skal jeg Synder vin.

O de siele, de atlene,
Som med JESU sig foreene,

6, 6; syng; sang 1-3.
Nr. 226, 1-7.

4, 5-7: Billederne er trud, rose, due er Brorsons; brud; vrt; rose' se under nr. 81, 1, 1; due) Hejs. 2, 14; 5, 2. — 5, 4-6: Rom. 8, 34. — 6, 2: har mig aas sig.
Nr. 226. Oversættelse. O! wie weilig sind die worten, C. F. Rechner, Schr. s. 1025. Uden at blive citert ligge Højsangen til grund i den kendte uddragning af brudgommen om Jesus, af bruden om sjælen. Salmea falder i to dele: 1) brudens hellighed, v. 1-6, 2) de krav, som denne hellighed stiller, v. 7-10. I første del møder vi en sværmerisk Jesusmystik. Det er ikke den kommende herliggørelse i himlen, som skildres; det er nutid: De sjæle, som med JESU sig foreene, deres hellighed er stor, v. 1; de synes her farvnde, men har dog en højhed, som overgår al forstand, v. 2; originalen siger ligefrem i v. 2: Denn wer fasset ihre würde, Die bey dieser liebes-bürde Siele in ihnen schon befind't! Nutidig fortsætter helligheds-skildringen også i de fulgende vers, stigende til det næsten ekstatiske v. 6, der taler om den helligheds glæde, Som i brudens herte flyder, Og som strømme over-gyder Siedens office og sande. I anden del er tonen ændret. Her opdøres der i v. 7 til at stræbe efter den forening med Jesus, hvorom v. 1 havde tal; bruden må forsøge, fornægte sig selv, finde sig i at føde modgangs førke, v. 8-9; ja salmen